

Zora se grăbește

Era ultima săptămână din vacanța de vară. Soarele strălucea, îndemnându-i pe copii să meargă la scădat și să se bucure de zilele de vacanță rămase. În curând începeau școala și trebuiau să își pună iar ghiozdanul în spate și să stea toată dimineața cumiți în bănci.

Pisicile se tolăneau în iarba înaltă, și până și iepurii din parc dormeau la amiază. Locuitorii din sudul orașului se plimbau pe străzi sau stăteau la umbra unei cafenele, savurând înghețata preferată. Era foarte cald!

Doar Zora se grăbea. Până acum stătuse cu ochii pe frații ei, Ben și Marius, se jucase cu găina Daisy și, cu ajutorul bunicii, își peticise cauciucul de la bicicletă, care făcuse pană. Își trase iute pe cap noul tricou, pe care-l desenase cu markere permanente. Apoi se urcă pe bicicleta ruginită de culoarea curcubeului și plecă repede.

Exact la timp. Nu avea de gând să întârzie când Elli, prietena ei cea mai bună, ajungea la gară. Elli își petrecuse

ultimele trei săptămâni la mătușa ei, Anca, pe o insulă din Marea Nordului. Călătorise până acolo singură, cu trenul.

Îi lipsise mult Zorei. Cele două prietene erau și vecine și, de obicei, erau de nedespărțit.

Zora locuia împreună cu părinții și cei trei frați mai mici, Ben, Marius și Victoria, în casa bunicii care avea găini. Bunica cu găini fusese poștăriță în tinerețe, la fel ca tatăl Zorei. Însă acum, bunica cu găini se interesa doar de găinile ei și de familia Zorei, firește.

Ben era în clasa pregătitoare, Marius la grădiniță, iar Victoria împlinise de curând un an și era un bebeluș tare simpatic. Mama Zorei lucra ca educatoare la grădiniță, dar pentru că Victoria era încă mică, mama avea doar lecții de gimnastică și de înot cu elevii ei.

Gara era destul de departe. Zora pedala cât de repede putea. Trebuia să ajungă din sudul în nordul orașului, ceea ce îi lua aproape un sfert de oră.

Acum trecea pe lângă școala ei dragă, Școala Soarelui. Școala Soarelui era destul de veche și, din păcate, puțin cam dărăpănată, dar foarte primitoare, cu o grădină umbroasă și o sală de clasă verde. În ultima săptămână

de școală, o furtună puternică distrusese acoperișul, umplând curtea școlii de țigle. Din fericire, nimeni nu fusese rănit. După incident, a venit un reporter de la ziar și, timp de câteva zile, Școala Soarelui a devenit subiect de discuție în tot orașul. Curtea școlii a fost încercuită cu o bandă de delimitare și toți elevii au luat vacanță cu o săptămână mai devreme. A fost grozav! Din păcate, acoperișul nu a fost reparat încă și nici nu s-a ridicat vreo schelă. Era ciudat, având în vedere că în curând avea să înceapă școala.

Lângă gară se afla Școala Nordică, adică școala primară la care mergeau copiii din nordul orașului. Clădirea era nouă; fusese inaugurată în urmă cu patru ani. Școala Nordică avea o curte foarte mare, cu echipamente grozave de cățărat, o casă în copac și propriul bazin de înot, dar dacă o întrebai pe Zora, ți-ar fi zis că este doar un bloc de beton foarte urât. Un singur lucru îi plăcea Zorei la Școala Nordică: magazinul pentru elevi, care era deschis și în timpul verii. Zora viră spre el.

Lui Elli îi plăceau jeleurile gumate în formă de șerpi roșii-gălbui, cu gust atât de acrișor încât părea că mănânci

lămâie. Zora voia să cumpere câteva ca să-i facă lui Elli o surpriză.

Goni pe drumul care ducea spre gară și viră pe Strada Scriitorilor. Ajunsă în dreptul magazinului, frână brusc și coborî de pe bicicletă. Lângă vitrină, în partea stângă, se afla o sonerie roșie. Prin fereastră se zăreau multe borcane cu dulciuri. I se făcu poftă. Ei îi plăceau mult jeleurile cu gust de lemn dulce, în formă de melci.

Sună la sonerie. Nicio mișcare. Se uită la ceas.

Trenul sosea în zece minute. Zora sună încă o dată. Și încă o dată. Își lipi nasul de fereastră și privi înăuntru. Ușa din spatele magazinului era deschisă și Zora putea să vadă până în grădină. Acolo era Tomas, în hamac. Pe burta lui moțăia Cleopatra, pisica sa. Părea că și Tomas dormea.

Tomas era de vârsta Zorei și a lui Elli. Se știau de la grădiniță. Dar, la un moment dat, Tomas s-a mutat din sudul în nordul orașului. Tatăl său era administratorul Școlii Nordice.

De când Tomas mergea la Școala Nordică, cei trei nu se mai vedeau. De fapt, între cele două școli exista o rivalitate tacită.

Zora sună iar la sonerie și ciocăni în geam.

— Tomas! strigă ea. Trezește-te, somnorosule!

Cleopatra ridică privirea, iar Tomas se trezi speriat. Coborî din hamac și păși grăbit spre fereastră.

— Bună, Zora! spuse el zâmbindu-i.

— Cinci jeleururi acrișoare pentru Elli, dar repede, te rog! zise Zora. Trenul ei ajunge în curând.

— A, da. Elli a fost la mare, la mătușa ei, Anca. Este atât de norocoasă! spuse Tomas.

Dar Zora nu avea timp pentru discuții.

— Tomas, mă grăbesc, spuse ea. Dă-mi, te rog, și doi melci cu gust de lemn dulce.

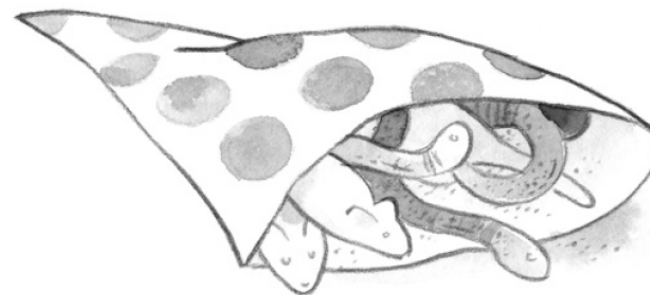
Scoase banii din portofel și începu să numere monedele.

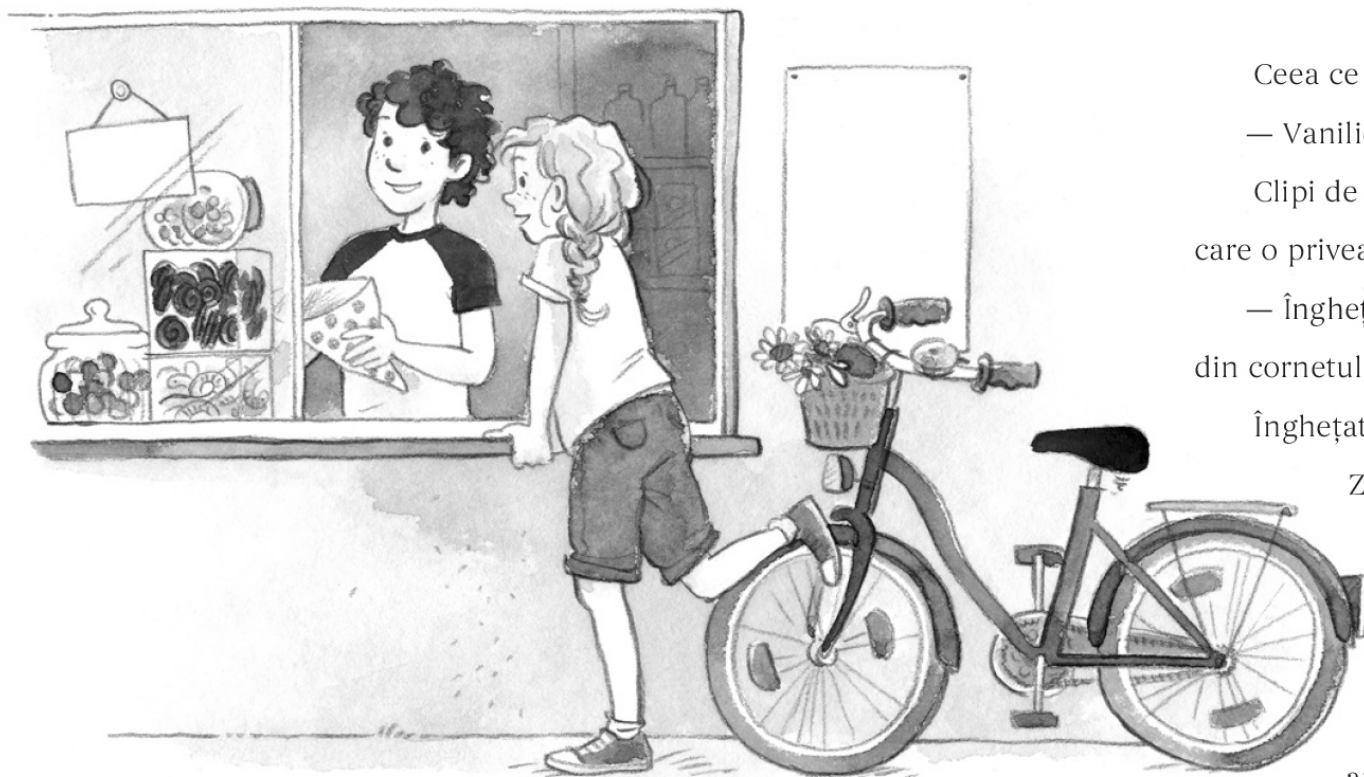
Tomas umplu o punguță de hârtie cu șerpișori și cu melci și mai puse doi șoricei.

— Și aceștia îi plac lui Elli, zise el. Sunt din partea casei. Zora încuviință grăbită.

— Bine, spuse ea. Mulțumesc!

Îi luă repede punguța din mână și urcă iar pe bicicletă.

— Să-i transmiți salutări din partea mea! zise Tomas în urma ei, când Zora începu să pedaleze.

Acum chiar trebuia să se grăbească.

Când ajunse, își rezemă bicicleta de gardul din fața gării și alergă spre peron.

La un moment dat, se lovi de cineva și ceva i se lipi de față. Avea un miros dulce neplăcut.

— Dezgustător! exclamă ea.

Ceea ce îi ajunsese pe față și în gură avea gust de...

— Vanilie! Dezgustător!

Clipi de câteva ori și zări un băiat blond, de vârsta ei, care o privea confuz.

— Înghețata mea, zise el pe un ton acuzator, mușcând din cornetul rămas intact. Fii atentă pe unde mergi!

Înghețata de vanilie se scurgea pe tricoul desenat al Zorei. Deodată, fata se înfurie și spuse:

— Și tu să ai grijă să-ți ții înghețata în cornet, să nu ajungă în nasul meu!

Băiatul zâmbi.

— Nu ți-a ajuns în nas, zise el. Iar tricoul arată mai bine așa. Este artă modernă.

Zora era furioasă, dar știa că cearta și violența nu reprezintă o soluție.

— Te rog să mă lași să trec! îi spuse ea, dându-l laoparte. Mă grăbesc!

Se șterse cu mâinile pe față și alergă spre al doilea peron. Acolo se întâlni cu tatăl lui Elli, domnul Rândunică. În ciuda căldurii, el purta costum și pantofi negri – poate pentru că era primarul orașului. Nu putea să meargă la